

PROSTOR

pro vaše příběhy

Moje práce většinou spočívala v úklidu pokojů. Proč bych uklízel pokoje jiných lidí? Protože to přichází se sebevraždou. Uklidit pokoj, zanechat poznámku, dopis, a nikdo nebude mít podezření.... Díky tomu je všechno tak, jak to má být. To je ta důležitá část.

Postup je následující:

- Převzít tělo terče
- Naznačit sebevraždu
- Uklidit pokoj (nejdůležitější krok)
- Napsat poznámku
- Zemřít

Obloha, mračna nebo modrá?

autorka Mika Le

.Ale ne, neřekl jsem ‚spáchat sebevraždu‘. A tak, kdyby se mě někdo zeptal na povolání, řekl bych ‚Uklízeč‘. Což bylo samozřejmě pravdivé více způsoby.

Vzpomínám si na své dvacáté narozeniny, když jsem získal schopnost ovládat těla jiných lidí. Nebyly tam žádné předchozí náznaky, vůbec žádná logika. Ten den jsem najednou pochopil, že mám moc manipulovat s ostatními. A zároveň se mi v zádech v hlavě objevil obličej ‚terče‘. Hlas v mé hlavě řekl: ‚Zlikviduj je, a ať to vypadá jako sebevražda.‘ A tak jsem od toho dne byl Uklízeč. V průběhu tří měsíců jsem se již zbavil šesti terčů. Sedmým terčem byla dívka s nervózníma očima.

1. Převzít tělo terče.

Byl jsem překvapen, když jsem se dozvěděl, že, je mým dalším terčem. Všichni lidé, které jsem dosud donutil spáchat sebevraždu, byli na první pohled viditelně zlí; nikdy předtím jsem neměl tak mladý a neškodně vypadající terč.

Tak jemná, že by se mohla zlomit, kdybych ji postrčil. Tak bledá, že by se mohla poskvřnit, kdybych se ji dotkl.

A vždy se dívala na něco kdesi ve velké v dálce. Taková to byla dívka.

Ale nemůžeme dopustit, aby vás zdání klamalo. Nepochybně existoval vhodný důvod, proč se stala terčem. Možná v minulosti spáchala nějaký druh zločinu. Ze všeho, co bych asi tak mohl vědět, možná chladno-

krvně zabila dva nebo tři lidi. Pokud byla mým terčem, byla to zlá osoba. Zabil jsem snad ostatní bez váhání? Zavřel jsem oči, ze vzdáleného místa jsem si představil tvář terče a převzal její tělo.

Byl slunečný den v červenci. V té době jsem netušil, že to bude moje poslední práce. Terč hleděl z okna. Byla ve třídě na střední škole, zdánlivě uprostřed hodiny. Všichni ostatní se dívali na tabuli a pilně si zapisovali poznámky. Tato dívka sama, můj terč, líně hleděla oknem ven. Ne že by tam bylo něco zajímavého. Autobusová zastávka, potraviny, lékárna a nejvíce vynikal billboard pro Bon Curry. Celkově typická trochu nudná venkovská krajina.

Pokusil jsem ovládnout ruku terče. Abych otestoval přesnost svého ovládnutí, opatrně jsem zkusil přepisování z tabule. Pero v její ruce bylo podivně velké. Myslím, že mi to řeklo, jak malé byly proti němu dívčiny ruce. Ale rychle jsem si na tu zvláštnost zvykl a brzo jsem dokázal ovládat její tělo s podobnou přesností jako své. Vzhlédl jsem a můj pohled se setkal s učitelovým, který na terč překvapeně pohlédl. Nepochopil jsem proč. Abych určil postoj terče, napsal jsem do poznámkového bloku ‚Ahoj‘, a poté jsem se dočasně vzdal její kontroly.

Terč otevřel a zavřel ruku, čímž potvrdila, že její tělo bylo osvobozeno. Vypadala, že si je vědoma, že ji někdo ovládal. Zvědavě zírала na slovo ‚Ahoj‘, které napsala její vlastní ruka. Nevykazovala žádnou další reakci. Hodina skončila a začala přestávka na oběd. Ještě jednou jsem převzal tělo terče. To jen, kdyby věci opravdu začaly.

2. Naznačit sebevraždu

Nejprve bylo nutné ukázat známým a přátelům terče vzhled jejího utrpení. Povzdechnout si častěji, stěžovat si, že nejste v poslední době schopni spát, mluvit méně, říkat věci, které nebyly normální – s ponecháním důsledků v podtextu jejích slov by její sebevražda dávala doopravdy smysl. ‚*Když o tom teď přemýšlím, byly u ní známky sebevraždy.*‘

Rozhlédl jsem se po třídě a hledal přátele terče. Ani jeden člověk však za ní nepřišel, aby s ní mluvil, ani se nepodíval jejím směrem. Každý se držel svých skupin, s kterými obědval. Ona se držela stranou. Trpělivě jsem čekal. Myslel jsem, že by si někdo všimne, že je úplně sama, a přijde si s ní popovídat. Třicet minut po přestávce na oběd zůstal terč stále úplně sám.

Tehdy jsem si to konečně uvědomil. Bylo to

normální v této třídě, že tahle dívka byla izolovaná. Zdálo se, že můj nový terč byl jednoznačný „samotář“.

Myslel jsem, že to může být problém. Ale jak víc jsem nad tím přemýšlel, bylo to ve skutečnosti příhodné. „Samotář“ by mohl kdykoli zemřít a bylo by to dostatečně přesvědčivé. Dokázal jsem si snadno představit, že kdyby se někdo ptal na to, jaká byla ta dívka, která spáchala sebevraždu, spolužáci by reagovali: „Byla hodně často zticha, a nikdo nikdy nevěděl, na co myslela.“

Rozhodl jsem se ji na chvíli nechat na pokoji. Stejně jsem neměl co dělat, a tak jsem se dočasně vzdal kontroly nad terčem. Jelikož tak či tak pro mě hraje roli ideální „dívky, která pravděpodobně spáchá sebevraždu“. Řídil jsem terč ze svého bytu. Dokázal jsem totiž převzít něčí tělo odkudkoli, pokud jsem znal jeho tvář. Nastavil jsem si budík a šel jsem si dát odpoledního šlofika. Ovládání lidí vyžaduje neuvěřitelnou výdrž. Moje následující práce byla nejvíce výnosná – „uklizení“. K tomu bych si musel udržovat fyzickou kondici.

Když jsem se vzbudil, šel jsem zkontrolovat terč. Zdálo se, že její poslední hodina právě skončila. Terč opustil učebnu dříve, než kdokoli jiný. Nezdálo se, že by byla v nějakém klubu. Připojila si sluchátka do své MP3 a zamířila rovnou domů, bez jakéhokoli zdržení. Když se vrátila domů a vstoupila do svého pokoje, znovu jsem převzal její tělo.

3. Uklidit pokoj

Podíval jsem se na místnost očima terče. Můj upřímný první dojem byl: „Co to je?!“ Krátce jsem byl v rozpacích. Chtěl jsem uklidit věci, ale v místnosti nebylo nic na uklizení. Nic, jen pouhé nezbytné minimum nábytku. Žádné časopisy, žádné knihy, žádná televize, žádný počítač, žádná kosmetika, žádné polštáře, žádná plyšová zvířata. Vůbec nic. Byla to strašně neúctná místnost, zcela nevhodná pro dívku v jejím věku.

I podle mých zkušeností může tento krok trvat více než pět hodin v ohledu na stavu místnosti. V jejím případě to bylo za pouhé dvě minuty. Jediným odpadem v místnosti byly pивní lahve. Několik jich bylo položených ve spodní zásuvce. Začal jsem vkládat lahve do tašky, ale pak jsem se nad tím zamyslel. Ponechat je tam, kdy byly se zdálo lepší, protože by to mohlo výrazněji prezentovat sebevraždu, a tak jsem je vrátil zpátky na místo.

Ve skutečnosti bylo několik věcí, které naznačovaly její lidskost. Například CD, které byly rozházené na policích. Aretha Franklin, Janis Joplin, Billie Holiday, Bessie Smith – rozhodně vkus pochmurného člověka. Zdálo se, že také přispívají k důkazu sebevraždy tak, jak byly, a proto jsem je nechal na svém místě.

Na verandě rostla dekorativní rostlina. Nebyla to však hezká květina nebo něco takového, ale obyčejná věc s neobvyklým vzorem. Rozhodl jsem to rovněž nechat na pokoji, ze stejného důvodu jako CD.

A to byl konec úklidu. Moje práce nikdy předtím nešla tak hladce. Pravděpodobně by v tuto chvíli nebyl problém spáchat sebevraždu. Nemyslel jsem si, že by bylo rozumné si s věcmi dále pohrávat. Měl jsem pocit... Ne, spíš zklamání, ale že jsem byl podveden. Přesto mě potěšilo, že to bude snadné.

4. Napsat poznámku

Na závěr jsem rukou terče napsal sebevražednou poznámku. Vytrhl jsem stránku ze sešitu na dějepis a napsal jsem: „*Nesnáším sebe. Chci zemřít.*“ Pokud by tato dívka napsala poznámku sama, cítil jsem, že by to bylo náhlé a jednoduché a neobvinil bych konkrétně nikoho. Vložil jsem jí papír do kapsy a chystal jsem se opustit dům.

Terč však najednou projevil svůj první odpor. A ve skutečnosti to bylo neuvěřitelně silné. Téměř převzala kontrolu nad svým tělem zpět.

„Počkej,“ řekl terč. Jelikož pohyb svých rtů si vynucovala násilím proti mé kontrole, okraj jejích úst byl natržen a trochu krvácel.

Kromě překvapení, že se začala bránit, se mi trochu ulevilo. Cítil jsem, že to šlo velice dobře. Teď ještě, pros o svůj život, pomyslel jsem si. Zajímalo by mě, co přesně uslyším. Terč to však k mému údivu dopověděl: „Chci, abys poznámku trochu změnil.“

„Co tím máš na mysli?“ Kdo by ji sledoval, tak by ji viděl, jak mluví sama se sebou.

„Změnil bys na „*Je to všechno zbytečné, chci zemřít?*“ Uděláš to pro mě?“

„Proč?“

„Chci, aby si lidé mysleli, že je to nejlepší, že zemřela, pokud je to možné...“

Chvilí jsem mlčel, ale došlo mi, že je to v pořádku, a poznámku jsem nakonec upravil podle jejího přání.

„Děkuji moc,“ řekla.

Zdálo se, že tato práce měla skončit, aniž by vůbec prosila o život. Co si ale ta dívka asi tak mohla myslet? Tehdy jsem dospěl k určité teorii. Možná, že tento terč, již dlouho předtím, než jsem o ni vůbec věděl, se už chtěla zabít?

Uklidila svůj pokoj, rozhodla se, co vloží do svého dopisu, ale možná jen neudělala poslední krok? Vysvětlovalo by to tu nepřírozeně čistou místnost a její naprostý nedostatek odporu. Pokud byla moje hypotéza správná, potom to, co jsem dělal, bylo jako bych strčil do někoho, kdo touží po smrti, a zabil ho přesně, jak si přál. Jen bych byl dobrovolník.

To jsem nechtěl. Je nuda zabíjet lidi, kteří touží zemřít. Nelíbilo se mi mít pocit, že mě zneužívají. Nesnášel jsem být zneužit víc, než cokoli jiného.

Proto, než jsem ji měl zabít, jsem ji chtěl trochu dráždit. Provokovat. Měl jsou touhu, abych ji tím přiměl říci „Nechci zemřít!“ A až tohle její vlastní ústa vysloví, teprve pak bych ji zabil. Tak jsem se rozhodl.

Převzal jsem tělo terče, zmačkal poznámku a hodil do koše. Na jiný čistý papír jsem napsal „Zůstávám u kamarádky“, a položil ho na stůl v obývacím pokoji. Odešel jsem z domu pouze s peněženkou.

Byla to dusná noc, kvůli které by ses začal potit, i když bys stál na místě. Ovládl jsem terč, abych ji nechal procházet tím parnem celé hodiny. Bylo to přístavní městečko s mnoha kopci a schody, takže její výdrž viditelně poklesla. Její tělo se zpotilo a její štíhlé nohy se začaly chvět. Jak čas plynul, byla žízňivá, hladová a unavená. Její vize se zúžila a okolí začalo být

rozmazané. S každým krokem pocítila nesnesitelnou bolest.

Bylo mi to jedno a nechal jsem ji chodit.

Poté, co hodiny a hodiny šplhala po kopcích a schodech, najednou vzhlédla a uviděla vyhlídkovou plošinu v horní části města. Pomalou chůzí vyšla po točitých schodech na střechu. Přelezla bezpečností plot postavila se na okraj. Pustila se plotu a podívala se dolů. Stála v závratné výšce a jediným dalším krokem by to všechno skončilo.

Udělala ten krok. Její noha prořízla vzduch a její tělo spadlo dopředu. Terč pevně zavřela oči a připravila se na smrt. Ale o chvíli později bylo tělo terče silně vtaženo zpět na druhou stranu plotu. Zdálo se, že nechápe, co se stalo. Nesměle otevřela oči a uvědomila si, že byla zachráněna, a tak padla na kolena. Potom pomalu zvedla pohled a spatřila osobu, která ji zachránila před pádem.

„Ulevilo se ti, že jsem tě právě zachránil?“ zeptal jsem se. Zírala na můj obličej a její čelist visela otevřeně. Po chvíli otevřela ústa: „Takže ty jsi mě ovládal?“

„Jo,“ přikývl jsem.

„Tak prosím, hned mě zabij,“ řekla bez mrknutí oka.

To mě jen dále přesvědčilo, že touží umřít. Tak to ne. To by mne neuspokojilo. Tvrdohlavě jsem setrval na své představě, že ji musím přimět, aby řekla: „Nechci zemřít.“

Zvedl jsem terč, jejíž nohy se vzdaly a naložil na svá záda. Opatrně jsem sestoupil dolů a hodil ji na zadní sedadlo svého auta.

„Jsem unesena?“ zeptala se.

„Ticho,“ řekl jsem a nastartoval auto.

V bytě jsem vzal terč do svého pokoje a nařídil jsem ji, aby se vysprchovala. Terč se zašklebil, jako by si něco uvědomila, ale poslechla rezignovaně a na nic si už nestěžovala. Musela pochopit, že by bylo zbytečné mi vzdorovat. Šel jsem pro její šaty a dal je do pračky. Potom jsem je vyměnil za osušku a další oblečení. Vrátil jsem se do kuchyně a uvařil něco z toho, co zbylo v lednici. Netrvalo dlouho a terč vyšel z koupelny a já jsem jí nařídil, aby se najedla. Zmateně se dívala z plného talíře na mě a zase na talíř, ale nakonec sebrala hůlky a začala si jídlo dávat do pusy. Po jídle se mě terč zeptal: „Proč to děláš? Neměl bys mě prostě rychle zabít?“

„Máš pocit, že žiješ, že?“

„...Um?“ mrkla očima.

„Horká sprcha pro tvé vyčerpané tělo, chutné jídlo pro prázdný žaludek. Určitě cítíš pocit uspokojení, který nemůžeš popřít.“

Terč na mě beze slova hleděl.

„Chci, abys zemřela nejhorším možným způsobem. Tak myslím si, že se ti ukáží důvody, proč žít, a pak ti je vezmu.“

Terč o něčem uvažoval se sklopenými očima, ale brzy přikývla a usnula na stole. Jemně a opatrně jsem ji přenesl do postele, abych ji nevbudil.

Zdálo se, že terč velmi tvrdě spal. Budu ji dál postupně učit radosti z toho, že žije, jednu za druhou, pomyslel jsem si. Pokaždé, když se objeví jednu z pozitiv, proč žít, měla by mít ze své smrti větší strach. Představil jsem si její tvář zkroucenou strachem a usmál jsem se.

Následujícího rána se probudila, a když mě spatřila, řekla: „Teď pojďme pokračovat tam, kde jsme včera skončili.“ Natáhla ke mně ruce a hleděla mi do očí. „Zabiješ mě, že?“

Úkosem jsem na ni pohlédl. „Správně, brzy tě zabiju. Velmi hrozným způsobem.“

„Velmi hrozným způsobem?“

„Jo. Těš se.“

Jaké divné děvče, pomyslel jsem si. Normálního člověka by tato situace jistě zmátla. A taky pořádně vyděsila. Ale zdálo se, že ona to bez problémů přijala.

Udělal jsem jednoduchou snídani a jedli jsme. Poté jsem terč odvezl zpět do jejího domu, aby se převlékla, a jakmile byla připravená, vzal jsem ji do školy.

„Máš ráda školu?“ zeptal jsem se.

Terč odpověděl chraplavě: „Nesnám to. Celý ten systém, všechny ve třídě, všechno.“

„Protože jsi osamělá a nemáš kolem sebe nikoho?“

„Ne. Ráda jsem sama.“

„Rozumím,“ přikývl jsem, „vezmu to v úvahu.“

Když vystoupil z auta, terč se otočil, sklonil hlavu a šel směrem k budově. Netečně k tomu, co se stane. Zaparkoval jsem na parkovišti před nedalekým obchodem, sklopil sedadlo a zavřel oči.

Terč právě vstupoval do učebny. Určitě s velikou nechutí. Zastavila se přede dveřmi a zaváhala. Po dlouhé pauze odvážně položila ruku na kliku. Když vstoupila, někteří blízcí studenti se reflexivně otočili jejím směrem. V tu chvíli se její výraz najednou rozjasnil a pozdravila je: „Dobré ráno!“

Přirozeně to byla moje práce. Nikdo kolem ní ale na její pozdrav nereagoval. I když to nevypadalo, že by to ignorovali. Nikdo ani nesnil o tom, že by je pozdravila, takže se pravděpodobně rozhodili, že špatně slyšeli.

Obličej terče byl zrudlý. Nemohla si pomoci, ale byla v rozpacích. Byla vyrovnaná s tím, že má být zabita, ale nemohla zvládnout ignorování svého pozdravu. Tak to bylo.

Terč se posadil, vytáhl propisku a zápisník a napsal vzkaz pro mě: „Prosím, přestaň.“ Půjčil jsem si její ruku, abych odpověděl: „Odmítám.“

Když začala hodina, terč položil lokty na stůl, zadíval se z okna a ostentativně přehlížel učitelku. Bez prodlení jsem převzal plnou kontrolu a do poznámkového bloku jsem zapsal pokyn: „Ber hodinu vážně.“

Terč na mou zprávu zíral, ale nakonec vzal propisku a začal si dělat poznámky. Učitelka si všimla, že terč používal sešit, a koukala, jako by byla svědkem zázraku. Ta dívka asi musela obvykle mít velmi špatný přístup k výkladu.

V polední přestávce terč odešel jíst sám. Ale nemohl jsem si nechat ujít takovou ideální příležitost. Převzal jsem její tělo, přistoupil k malé skupině dívek, které jedly poblíž, a řekl: „Um...“ Dívky k ní pohlédly najednou. Donutil jsem terč, aby se pěkně

usmál, a pak jsem se zeptal: „Mohla bych si k vám sednout?“ Dívky se na sebe nedůvěřivě dívaly.

„J-Je to v pořádku...“ nesměle odpověděla jedna.

Pod mou kontrolou se terč usmál a poděkoval. Věděl jsem, že její tvář viditelně zrudla. A takto jsem celý den manipuloval s ní.

Jakmile vyučování skončilo, terč opustil učebnu dříve, než kdykoli jiný. Musela si nejspíše myslet, že moje manipulace bude pokračovat, pokud zůstane ve škole. Chtěl jít přímo domů, ale nedovolil jsem jí to. Změnil jsem jí směr. Tentokrát bych ji však nevzal na noční procházku, a tak asi po dvaceti minutách dorazila do stísněného dětského parku. Nechal jsem ji sedět na jedné ze dvou houpaček. Na té druhé jsem seděl já.

„Hej,“ zvedl jsem ruku a pozdravil, „jak bylo ve škole?“

Terč se pomalu otočil ke mně a zamračil se. „Proč jsi dělal ty věci?“

„Vypadala jsi osamělá, tak jsem si myslel, že bych ti mohl najít nějaké přátele.“

„...Baví tě mě škádlit?“

„Jo. Typ jako jsi ty je nejzábavnější na škádlení.“

Terč si povzdychl. „Přestaň s těmihle nepodstatnými věcmi a rychle mě zabij. Prosím!“

Ignoroval jsem ji a zapálil si cigaretu. Ona pokračovala: „Bojíš se, že jednáš s dítětem? Pokud tě tolik přiměje váhat, budeš mít po této cestě těžké časy.“

Na těchto slovech se mi zdálo něco zvláštního, divného. Přemýšlel jsem o tom, že na jejích slovech a činech bylo mnoho nevysvětlitelných věcí.

„Chci, abys poznámku trochu změnil.“

„Takže ty jsi mě ovládal?“

„Neměl bys mě prostě rychle zabít?“

Z těch slov, která jsem si vybavoval, mi to náhle bylo jasné. Ano. Ona věděla, co obnáší práce „Uklízeče“.

Nějakou chvíli jsem nad tím přemýšlel, pak jsem se jí zeptal: „Kolik toho víš?“

„Co tím myslíš?“ předstírala nevědomost.

Rozhodně se zdálo, že mě podceňuje. Když jsem si myslel, že by byl vhodný čas na objasnění, udělal jsem něco trochu násilného. Převzal jsem její tělo a přinutil, aby začala škrtit sama sebe. Jejích deset jemných prstů se pevně zarývalo do hubeného krku. Její bledá kůže postupně zčervenala. Opustil jsem kontrolu těsně před tím, než by ztratila vědomí. Dřepla si na zem a chvíli prudce kašlala.

„Už mi chceš odpovědět?“ zeptal jsem se.

Terč vzhledl a pokusil se přes slzy zasmát.

„Bohužel to není ani hrozba. Touto metodou mě nemůžeš zabít, protože v okamžiku, kdy ztratím vědomí, ztratíš kontrolu.“

Tehdy jsem byl už přesvědčený, že tato dívka něco ví. Položila si ruce na kolena a vstala, opřená o houpačku.

„Budu dělat totéž, dokud mi neodpovíš,“ vyhrožoval jsem.

„Jsem nadšená,“ řekla střízlivě.

„Už dost, odpověz. Co víš?“

Když na mě pohlédla, otočila se opět tváří vpřed. „Co vím? No, to, co teď děláš, je přesně to, co jsem dělala dříve.“

„Co tím myslíš?“

Terč lehce kopl o zem a začal se houpat. Řetězy vy-

daly skřípavý zvuk. „Myslím tím, že jsem bývala na té druhé straně. Ovládala jsem terče a zabila je tak, že to vypadalo jako sebevražda. Přiměla jsem osm lidí k sebevraždě. Věk terčů se pohyboval od 19 do 72 let. Šest z nich byli muži, dvě ženy. Dva jsem donutila skočit z budovy. Tři pověsila Poslední zemřel předávkováním. A hádám, že pro tebe to bylo stejné. Taky jsem jednoho dne najednou mohla ovládat lidská těla. A zároveň jsem si uvědomila, že se ze mě stal „Uklízeč“. V hlavě jsem viděla informace o terčích a slyšela rozkaz k jejich odstranění, aby to vypadalo na sebevraždu. O provedení příkazů jsem nepochybovala. Kromě prvního jsem si myslela, že jsem odvedla dobrou práci. A docela jsem si ji i oblíbila. Pokaždé, kdy jsem někoho přiměla umřít, zažila jsem pseudosmrt, takže jsem měla pocit, že jsem se znovu narodila,“ vyprávěla monotónně, ale pak se na mne podívala, „Víš, proč jsi byl vybrán jako Uklízeč?“ Zavrtěl jsem oněmělou hlavou, že ne.

„Je to jen můj vlastní odhad, ale myslím, že jsi byl vybrán jako Uklízeč, protože jsem upustila tuto práci na půli cesty. Se svým devátým terčem jsem udělala velikou chybu. Soucítila jsem s ní. Snažila jsem se zachránit osobu, kterou jsem měla zabít. Nedlouho poté jsem ztratila svou moc. Možná jsem byla odsouzena proto, že jsem k ničemu, že jsem už nepotřebná. Přestala jsem dostávat rozkazy. Terč, který jsem nechala jít, nakonec stejně krátce potom spáchal sebevraždu. Myslela jsem si, že moje práce byla pravděpodobně přenesena na dalšího Uklízeče. A na něj byly přeneseny také mé pravomoci.“ Terč zmlknul, vzhledl na mne a pokračoval: „První terč, který jsi zabil poté, co ses stal Uklízečem, byla to vysoká žena s volnými kudrnatými vlasy a ospalýma očima?“

Zdálo se, že mé mlčení brala jako potvrzení.

„Nemohla jsem tu ženu zabít. Byla stejná jako já.“ Neřekla moc o tom, co měla na mysli pod pojmem „jako já“. Jen se na chvíli smutně usmála.

„Ztratila jsem moc ovládat lidi dva týdny poté, co jsem ji nechala jít... Samozřejmě, že by to neskončilo jen tak. Zdá se, že jsem neztratila jen právo být Uklízečem. Stala jsem se osobou, která má být uklizena. Jednoho dne se moje pravá ruka začala pohybovat v rozporu s mými myšlenkami a uvědomila jsem si, že někdo ovládá mé tělo,“ terč na mě ukázal. „To jsi byl ty. Myslím, že už nejsem užitečná, co? Musí to být systém, ve kterém nástupce musí vymazat předchůdce. Možná se s Uklízeči, kteří už nejsou jimi nejsou, se zachází jako s vrahy. A možná mezi lidmi, které jsem zabila, byli také někteří bývalí Uklízeči.“

„Takže,“ pokračoval terč s úsměvem, „myslím, že je nejlepší, když budeš se mnou jednat hned. Pokud ti to bude trvat příliš dlouho můžeš také přijít o práci Uklízeče.“ Tak to bylo. Tahle dívka chtěla být zabita, aby mi pomohla. Možná to nebylo tím, že by neměla odvahu zabít se, ale čekala, až ji zabiju. Abych pak mohl bezpečně vykonávat svou práci Uklízeče.

Jakoby četla mé myšlenky, přidala: „Není to

tak, že tě žádám, abys mě kvůli sobě zabil. Já nikdy neměla ráda život. Chtěla bych raději být zabita a rychle abych si mohla odpočinout... Takže nemusíš váhat a můžeš mě zabít.“

Když jsem si to všechno promyslel, odpověděl jsem: „Pak je tu o to víc důvodů, proč tě nemohu zabít. Myslíš si, že sloužím jako pomocník, který dává lidem odpočinek? Neodpočinu si, dokud tě nenaplním lítostí.“

Bezcitně se na mě podívala. „Chápu. Takže mě chceš vykrmit a zabít... Ale myslím, že budeš zabit jako první.“

„Nebyl bych si tak jist. Není to tak, že bych tě nechal jít. Jen to dočasně odkládám, abych zajistil dokonalejší provedení.“

„Opravdu. No, pak by to mohlo být v pořádku.“

„Říkáš, že chceš rychle zemřít a být v klidu...“ rozdrtil jsem cigaretu pod nohou. „Ale můžeš opravdu říct, že na tomto světě nemáš žádné připoutání?“

„...Hmm. Co máš na mysli?“

„Například... Na tvé verandě je divná rostlina. Pokud zemřeš, ta rostlina půjde za tebou. Zvadne, zahyne.. Necítíš se za to špatně? Nebylo by ti to líto?“

V obličeji terče byl náznak zamyšlení. Právě jsem to plácnul, ale ta rostlina pro ni byla zjevně důležitá. Možná nemohla milovat lidi, ale měla náklonnost k rostlině. Zazubil jsem se. „Hádám, že ta rostlina je opravdu důležitá, hm?“

Terč našpulil rty a zíral na mě. „Curtisii.“

„Hm?“ odpověděl jsem.

Terč vzhlédl a opatrně vyslovil: „Aglaonema nitidum curtisii. Není to „ta rostlina“. Má úžasné jméno. Pamatuj si to prosím.“

„Co je to sakra za jméno pro obyčejnou rostlinu.“

„Je to curtisii.... Azure Skye.“

Vzhlédl jsem k nebi. Co je na tom?

Terč na sebe ukázal, pak to opakoval. „Azura. Tak se jmenuji. Pamatuj si to prosím.“

S porozuměním jsem přikývl: „Ach, tvé jméno, teď si ho pamatuji. Není to Cloudie Skye?“

„Ne. Azura jako modrá obloha. Ale asi to není nejvhodnější jméno, že?“ Azura se klidně usmála.

„Vlastně to není tak úplně pravda. „*Modré nebe*“ může také znamenat „*bezcné*“. V tomto smyslu je to pro mě perfektní jméno...“

„Mimoходом,“ poznamenala Azura, „nikdy jsem se nezeptala na tvé jméno.“

„Claud Skye,“ odpověděl jsem.

„...Prosím, nenapodobuj mě.“

„Ne, je to pravda. Je to úžasná náhoda.“

„Hmph. Jsem ráda, že máš tak vhodné jméno.“

Nastalo ticho. Po chvíli otevřela ústa: „...Zeptal ses na všechno, co jsi chtěl slyšet? Mohu už tedy odejít?“

„Jo,“ přikývl jsem.

Azura seskočila z houpačky, ale ještě se na cestě směrem k východu otočila.

„Na shledanou, pane Claude.“

„Jo. Uvidíme se, Azuro.“

Po návratu do bytu jsem byl celkem zvědavý na tu rostlinu. Vyhledal jsem si ji. Aglaonema nitidum curtisii. Byl to velmi vzácný druh. Navzdory tomu, že má ráda světlá místa, nesnáší přímé sluneční světlo. Byla to

tedy náročná rostlina, kterou bylo třeba pěstovat v „jasném stínu“.

Každý následující den jsem ovládal Azuru. Ve škole se už usmívala, nikdy nezmeškala pozdrav, poslouchala a mluvila se spolužáky. V nevypadala špatně. Jednoduše vytvořením této normy si přirozeně získala náklonnost od lidí kolem ní. Pohled spolužáků na ni se postupně měnil. Začali s ní častěji mluvit. Jakmile se to stalo, nekontroloval jsem ji už tak často a těšil jsem se z jejích reakcí na přátelské spolužáky.

„Bré ráno, Azuro!“

„Azur, pojď se mnou na oběd!“

„Jakou hudbu posloucháš, Azuro?“

„Hej, Azuro, ohledně otázky 4...“

„Ahoj Azur, sedni si sem!“

„Chci o tobě vědět víc, Azur.“

„Je to v pořádku, Azuro, pojď k nám!“

„Azur! Azuro! Uvidíme se zítra, Azur!“

Když byla doma, zhroutila se na postel. „Není to skvělé, jak jsi dnes mohla mluvit se spoustou lidí?“ zeptal jsem se ovládním jejích úst.

„Vůbec ne,“ slabě odpověděla Azura. „Jsi hrozný člověk, Claude.“

„Jsem rád, že si to myslíš!“

Naštěstí se objevila jedna dívka, která projevila porozumění Azuriiným koníčkům. „Aha, takže taky posloucháš ten druh hudby?“

Musela být docela šťastná, že ve třídě našla někoho, kdo poslouchal podobnou hudbu. Ta dívka chodila k jejímu stolu pro cokoli a s nadšením mluvila o hudbě. Azura moc aktivně neodpovídala, ale nezdálo se, že by dívku ignorovala.

V průběhu času, i když to bylo neobratné, Azura už konverzovala se svými spolužáky bez mé kontroly. Pokud se to takhle bude vyvíjet, pak den, kdy Azura zapadne do třídního kolektivu, se zdál blízko. Ale bohužel, tehdy začaly letní prázdniny. První den prázdnin jsem ovládal Azuru a nechal ji jít do toho samého parku, do kterého jsem ji vzal dříve. Seděl jsem na lavičce a čekal na ni. Ze stromů obklopující park jsem zaslechl cikády. Ten den dováděly v parku děti, což bylo velmi neobvyklé. Křičely a hrály si na houpačkách a kolotoči a běhaly kolem. Roztržitě jsem je sledoval. Ačkoli byla letní přestávka, Azura se objevila ve své školní uniformě. Předpokládám, že možná při úklidu svého pokoje odhodila veškeré své obvyklé oblečení.

Když vstoupila do parku a uviděla mě, promluvila: „No, chceš mě dnes zabít?“ A hrdě dodala. „Jsou prázdniny. Žádné další otravování by nebylo možné.“

„To není pravda. Existuje spousta dalších metod.“

„Jako?“ Azura naklonila hlavu.

Převzal jsem její tělo a prohledal její kapsy a tašku. Ale třeba jsem se moc snažil, nedokázal jsem najít věc, kterou jsem hledal. Neochotně jsem uvolnil kontrolu, abych se jí zeptal: „Kde máš mobil?“

„Mobilní telefon? Nemám.“

„Ty nemáš mobil?“

„Myslíš, že bych něco takového potřebovala? Opravdu sis to dosud neuvědomil?“

Je pravda, že jsem ji nikdy neviděl používat mobilní telefon. Ale myslel jsem si, že to do školy prostě nepřinesla kvůli školnímu řádu. A Azura se mě dál zeptala: „Kdybych měla mobilní telefon, co bys s ním plánoval udělat?“

„Zavolal bych spolužákovi a pozval ho ven.“

„Hmm...“ Azuřiny oči se protočily, jako by řekly: „Zvát lidi ven? to lidé skutečně dělají?“

„No, to je pro tebe špatné. Neznám žádné kontaktní informace mých spolužáků.“

„Nezohlednil jsem tuto možnost.“

„Jak bezmyšlenkovitě.“

„No dobře. Budu muset hrát roli tvého spolužáka.“

„Hm?“ Azura zamrkala.

„Představ si mě jako svého kamaráda a chovej se ke mně podle toho.“

„Co to meleš?“

„Tady je horko. Pojd'me se někam ochladit,“ vzal jsem Azuru za ruku a vstal z lavičky.

„Hm, pane Claude?“ Azura hledala vysvětlení, ale já jsem ji ignoroval.

Možná jsem se nad tímto terčem příliš rozčiloval. Ta myšlenka mě najednou napadla. Jistě, její přístup mě štval, ale nebylo moudré trávit tolik času zabitím jednoho terče. Možná bych ji měl hned teď zabít. Pokud si mohu dovolit hrát si na spolužáka a bavit ji, pravděpodobně bych ten čas využil k uklizení dalších terčů. Koneckonců zbývalo ještě mnoho terčů k zabití.

Našel jsem ale sebe sama sedět naproti Azuře. V kavárně. No dobře. Na chvíli jsem to odložil. Už jsem toho dost připravil. Takže, jak jsem původně plánoval, důkladně ji budu provokovat, dokud neřekne: „Nechci zemřít.“

Jakmile dorazila naše káva. Azura si okamžitě stěžovala. „Nesnáším kávu. Je to tak hořká.“

„I když piješ whisky?“

„Káva do značné míry chutná jako jed.“

„Mluvíš, jako kdybys pila fakticky jed.“

„Ano, okusila jsem již jed. Přes tělo někoho jiného, samozřejmě.“

Neodpověděl jsem, a tak Azura řekla, že to byl vtip. Ale tvářila se vážně. Bylo těžké někdy rozpoznat, jak vážná je ta dívka.

Když dopila kávu, Azura si na něco vzpomněla a promluvila: „Jak jsem ti už řekla, ztratila jsem moc asi dva týdny poté, kdy jsem nechala svůj terč odejít. Teď bys měl být opatrný, Claude.“

„Nezdá se mi to relevantní. Nemám v úmyslu tě propustit.“

„To sice říkáš, ale doopravdy se bojíš, že? Nemáš dost odvahy zabít dítě jako jsem já?“

„Tak levná provokace na mě nefunguje.“

„Zbabělče,“ řekla zrudle s bradou v dlaních.

Opustili jsme kavárnu a Azura si povzdechla.

„Tak ahoj,“ suše oznámila a zamířila domů. Chytil jsem ji hrubě za límec, abych ji zastavil.

„Co? Co chceš?“ zeptala se Azura otráveně, „To chceš být se mnou tak moc?“

„Jo,“ přikývl jsem, „řikal jsem ti, že ti chci odstranit každý pozitivní důvod od toho tvého umírání. A abych to udělal, naučím tě poznat co nejvíce radostí ze života. Něco jako plán slunce v severním větru.“

„Život je jistě zábava,“ řekla Azura vynuceně. Ignoroval jsem to. Šel jsem s Azurou do malého kina, které mě zaujalo. Cítil jsem se podivně apatický, možná kvůli silnému slunečnímu záření, které na mě dopadalo, a tak jsem usnul pouhé minuty po začátku. Když jsem se probudil, film končil. Zdánlivě se stalo něco emotivního a herci měli svou chvíli, kdy plakali. Po opuštění budovy jsem se zeptal na to, o čem film byl a jak se jí líbil. film.

Azura výstižně odpověděla: „Bylo to o vrahovi, který dostal hrozný trest.“

Vypadalo to, že když film zhlédla, dalo jí to pár věcí na přemýšlení. Byla asi dva kroky za mnou, a znovu promluvila. „Ve filmech a pořadech o zločincích, kteří zabíjejí lidi, jsou vždy nakonec potrestáni a zemřou, i kdyby se změnili.“

„No, je to jako říkat: „Zabijte každého, kdo někoho zabije,“ navrhla svou vlastní teorii. „S vraždou je to tak. Stačí zabít jen jednou, a je to. I kdyby se změnili, vrahům nelze odpustit až do dne, kdy taky zemřou. A jen když se změní a poté zemřou, lidé teprve začnou říkat, že takto si to odpykali. Podle této logiky,“ pokračovala Azura, „není náhodou lepší, abychom také zemřeli?“

„Opravdu si nemyslím, že chci odpuštění, takže mi na tom nezáleží.“

Azura mě ignorovala a pokračovala: „Nějak mě to vzrušuje. Jsme dva mladí lidé, kteří by neměli žít.“

„Co je na tom vzrušujícího?“

„Protože jsme Azura a Claude,“ s tím se Azura podívala přímo do mého obličeje. Pochopil jsem její záměr.

Tyhle naše dny chvíli trvaly. Azura se přestala se mnou hádat a chodila by za mnou, i kdyby pak zůstala sama. Říkala i věci jako „Opravdu jste se mnou rád, že ano, pane Claude?“ Pohostil jsem ji postupně zákusky, dorty, filmy, výlety, a ona si to všechno užívala. A občas mi připomínala, ať ji už brzy zabiji.

Jednoho dne jsme se vypravili na letní festival. Dívali jsme se hlediště plné lidí z vrcholu kamenných schodů. „Musíš mít spoustu času na to, abys se mnou trávil den co den. Nemáš přítelkyni nebo někoho takového?“

„Ne. Mám s tebou plné ruce práce.“

„Neobviňuj mě.“

Azura dojedla svou zmrzlinu a stále se dívala dolů na jeviště i na lidi v hledišti, pak se mě zeptala:

„Hej, pane Claude. Co tě v životě baví?“

„Jaký to má smysl se mě na to ptát?“

„Nezdá se, že by tě život bavil.“

Nezajímalo jsem se o to, co poznamenala, takže jsem odpověděl: „Baví mě tě škádlit.“

„Chápu. To je dobře,“ řekla Azura s neměnným výrazem.

Najednou jsem si všiml dívky, kterou jsem už někde viděl. Pak jsem si vzpomněl, že to byla Azuřina spolužačka.

Když dívka spatřila Azuru, zvedla ruku, aby ji pozdravila, ale stáhla ji, jakmile si všimla mě vedle ní. A po chápavém pohledu, kterým obdarovala Azuru, se vrátila zpátky dolů.

Poté, kdy spolužačka odešla, Azura promluvila: Pane Claude, myslím, že si tě spletla a považovala tě za mého přítele.“

„Není úplně divné, že to tak vypadá,“ mírně jsem přikývl.

„No, to je nuda. Prosím, ať se ti to nelíbí.“

„Chceš, aby se mi to nelíbilo?“

„Ano. Myslím, že by tě to mělo spíše deprimovat.“

Přemýšlel jsem chvíli o těch slovech, pak jsem navrhl: „Dobře, až příště potkám tu spolužačku, pozdravím ji a budu hrát na tvého přítele.“

„Prosím přestaň.“

Bohužel jsem tu spolužačku už nikdy nepotkal.

Když jsem se ten den chystal odjet od Auřina domu, zastavila mě tak, že mě rázně chytla za rukáv. Vypnul jsem motor a zeptal se. „Co je?“

Chvíli se potichu na mne dívala a nakonec rezignovaně promluvila. „Přiznávám to.“

„... přiznáváš co?“ zeptal jsem se.

Azura si povzdechla a odvrátila oči. „Myslím, že jsi dostal, co jsi chtěl, pane Claude. Právě teď si trochu užívám život.“

„Neobvyklé pro tebe, abys byla takto upřímná,“ poznamenal jsem.

„Ale to je vše,“ pokračovala, „i když jsem šťastná, moje touha být mrtvá se tím nezmění. Ve skutečnosti se den za dnem můj pocit viny jenom zvyšuje. To, že po zabití osmi lidí si užívám pěkný život.“

Poté co to Azura dořekla, koukla se na mne. „Takže ať uděláš cokoli, bude to zbytečné.“

Chvíli jsem uvažoval, přitom jsem se snažil ne navázat oční kontakt. Abych řekl pravdu, byl jsem si toho matně vědom také. Tolik potěšení, kolik jsem ji přidal do života, skutečnost, že jsem přitom nijak nemohl odstranit tu základní vinu, jí naprosto znemožnila přimět se říci: „Nechci zemřít.“

Ty by mohl být nejlepší čas, pomyslel jsem si. Bylo nešťastné, že jsem ji neslyšel pronést větu, že nechce zemřít, ale dokázal jsem z ní aspoň vytáhnout, že si užívá života. Právě teď možná Azuru zasáhl pocit porážky. Možná právě tento okamžik byl ideálním časem k tomu ji konečně zabít.

Azura promluvila, jako by četla můj myšlenkový proces. „Přestaňme předstírat, že jsme kamarádi.“

Nastalo dlouhé ticho. V hlavě mi proběhlo mnoho myšlenek. Ale nakonec jsem se beze slova otočil hlavu od Azury, znovu nastartoval a odjel. Ještě ne, řekl jsem si. Ještě stále není ten správný čas. Zabiji Azuru, jakmile zmizí všechny výhody smrti, a ona mě bude prosit o život.

Už v této chvíli jsem si byl pravděpodobně trochu vědom, že jsem sám váhal se zabitím tohoto „terče“. A možná to bylo zřízeno tak, že v okamžiku, kdy jsem si toho jasně vědom, přijdu o práci Uklížeče.

Než jsem si toho všiml, bylo příliš pozdě.

Následujícího dne mi při procházce s Azurou jako obvykle pod letním sluncem náhle nedobrovolně škusbla pravá ruka. Byl jsem zvyklý ovládat ostatní lidi, takže mi okamžitě došlo, co to znamená. Snažil jsem se Azuru varovat, ale bylo příliš pozdě. Když jsem otevřel

ústa, ztratil jsem kontrolu nad celým tělem. Najednou jsem popadl Azuru za ramena a zastavil ji. Překvapeně se otočila a zeptala se: „Co chceš?“

Aha, uznal jsem to. Kdyby mě ovládal jiný Uklížeč, který by mě nahradil, určitě by Azura nejprve umřela. Ale byli tu dva lidé, kteří by měli být mrtví. Což znamená...

„... Takže to znamená, že použiješ Clauda, abys mě zabil.“ Zdálo se, že Azura rozpoznala situaci jen tím, že se na mě podívala.

„Chápu... Takže mě Claudova ruka zabije,“ mluvila šťastně a bezbranně kráčela ke mně.

Byli jsme ve městě na náměstí, kde tryskala i fontána. Poté, co jsem šel na nějaké místo, kde by nás nikdo neviděl, moje prsty se ovinuly kolem Azuřiny studeného krku. Azura ochabla a nevykazovala žádný odpor. Moje prsty pomalu, ale jistě svíraly krční tepny. Bylo to poprvé, co jsem zažil, jaké to je být pod kontrolou. Překvapivě ale nebylo dost možné poznat, že mě někdo ovládá. Skoro jsem měl iluzi o tom, že jedním z vlastní vůle.

Síla byla postupně proudila do mých prstů omotaných kolem jejího krku. Snažil jsem se odolat cizímu ovládnání, ale moje tělo se nehýbalo. Nemohl jsem ji nechat jen tak zemřít. Všechno úsilí, které jsem tak dlouho budoval, bylo zbytečné. Stále jsem potřeboval více času, abych vzal všechny její důvody proč zemřít.

Vzdal jsem vzdorování a místo toho jsem soustředil svou mysl. Přitom se polovina mého vědomí přenesla do těla Azury. Přesně, jak jsem tušil, ještě jsem neztratil svou moc. Možná teprve zatím jen polovina z ní byla předána mému nástupci.

Azura stále chtěla, abych ji zabil, a tak se zoufale bránila ovládnání. Ale podařilo se mi udržet si nad svým jednáním kontrolu. Převzal jsem její tělo a kopl jsem sám sebe jejím kolenem do břicha. Rovněž jsem šlápl na své chodidlo jejím podpatkem, a jak moje sevření oslabilo, odstrčil jsem sebe dozadu, tak prudce, až mé tělo ztratilo rovnováhu. Když moje hlava narazila na zem, dočasně jsem ztratil vědomí a hned nato jsem byl zbaven kontroly.

Snažil jsem se vstát, ale bolest mi pronikla celým tělem. Byl to druh bolesti, kterou jsem doposud nikdy nezažil. Možná to bylo kvůli mému odporu vůči kontrole. Cítil jsem, jako by se mi všechny svaly obrátily naruby.

Azura se posadila vedle mne a kašlala: „Jsi v pořádku?“

„Ne, není mi dobře,“ odpověděl jsem.

Ona se smála. „Vsadím se, že tvé tělo opravdu bolí, hm?“

„Jo. Takže tohle se stane, když budeš vzdorovat?“

„Je to tak. Měl bys v tom chvíli trpět.“ Potom sklopila pohled a tiše se zeptala. „Hej, Claude. Smrdím?“

„Jestli smrdíš?“ zopakoval jsem. „Vůbec.“

„Dobře... kdybych věděla, že se to stane, vzala bych si parfém...“ bByla jen kousek od smrti, ale přesto se stále zabývala těmi nesmyslnými věcmi.

Nemohl jsem jen tak ležet navždy na zemi, tak jsem se rukama vzepřel a pomalu jsem vstal. Celé mé tělo křičelo a cítil se studený pot. Přitom ale mne svírala letbív horko. Rozhodl jsem se sedět na okraji fontány a odpočívat, dokud bolest neustoupí. Ale jakmile jsem se tam konečně dostal a posadil se, cítil jsem závrať, a o chvíli později jsem spadl do fontány. Vystrčil jsem hlavu z vody a

otřel si obličej. Samozřejmě jsem se stal středem pozornosti lidí na náměstí. Azura se mi smála a popadala se za břicho. Posadil jsem se a podíval na oblohu. Po modré ploše se táhla kondenzační stopa. Dvě vrány na nedalekém stromě se na mě dívaly. Vypadaly, jako by sledovaly svou kořist.

„Co to děláš?“ zeptala se Azura se smíchem, „ovládá tě někdo znovu?“

„Koho to zajímá? Je to osvěžující!“

„Prosím, bolí mě celé tělo. Nenut' mě se smát.“

„Pokračuj, uchechtej se k smrti.“

„Nejsi promočený?“

Azura si lehla do vody vedle mě. Ponořila se, voda vycákla. Lidí na náměstí určitě museli mít pěkné divadlo.

Když se Azura nevyonořila po deseti sekundách, tak jsem jí pomohl vstát. Chovala se, jako by to bylo v pořádku, ale zdálo se, že její tělo schytalo to samé poškození jak mé, nebo dokonce i větší. Všiml jsem si, že byla promočená od hlavy po paty.

„Lidi překvapí, až ve zprávách uvidí, že se osmnáctiletá dívka utopila ve fontáně“, zasmál jsem se taky.

„Je to v pořádku. Koneckonců, Claude, ty takovou smrt nedopustíš. Není to tak?“ vykašlávala vodu. „Věřím ti v tom,“ Azura se usklíbala.

Na chvíli jsme se znovu oba ponořili do studené vody. „Claude, bolí tě stále tělo?“

„Jo. Zvláště moje ruce. Stále jsou otupělé.“

„Chápu.“ Azura se s těmito slovy ke mně blížila, a třeba se stále dívala stranou, vzala mě za ruku. Pravděpodobně si myslela, že si toho nevšimnu, protože jsem je necítil. Rozhodl jsem ji v tom domnění ponechat. Myslel jsem, že ji teď nechám dělat, co chce, a pak se jí později vysměji.

Azura mě stále držela za ruku, ale předstírala nevědomost, a promluvila: „Ale doopravdy, proč si myslíš, že nedošlo k další kontrole?“

„Kdo ví. Nemůžu ani hádat,“ zalhal jsem. Nedopustil jsem, aby zjistila tu skutečnost, že jsem slyšel neúprosný příkaz „Zabij ji hned teď“. Ale já si myslel něco jiného. Možná ještě není pozdě. Ten útok nebyl nic víc, než varování. Ten fakt, že jsem stále měl svou sílu, je důkazem, že ještě mám čas. Pokud bych na to varování reagoval tím, že bych poslechl a zabil Azuru, pravděpodobně bych již nebyl považován za terč a vrátil bych se ke své práci jako Uklízeč. Prostě jsem na to ale neměl chuť. Takže jsem předstíral, že jsem si varování nevšimnul.

Jakmile nám začalo být už zima, vylezli jsme z fontány a vyždímali si oblečení. Přešli jsme k lavičce posadili jsme se na slunci a čekali, až oschneme.

Na náměstí odbyl zvon 5. hodinu odpolední. Došla jsme už oschli. Pomalu jsem vstal a promluvil: „Jsem vyčerpaný. Měl bych jít domů. Uvidíme se, Azur.“

Azura se chystala něco říct, ale nakonec slova spolkla, jako by to přehodnotila. Místo toho se rozloučila. „Dobře. Sbohem, pane Claude.“

Když jsme každý vyrazili svým směrem, Azura vypadala trochu neochotně. Myslím, že jí došlo, jak bylo pravděpodobné, že to mohlo být naše poslední rozloučení.

Už jsem se s Azurou nikdy nechtěl setkat.

Ve skutečnosti by mi nevadilo, kdyby ji zabil můj nástupce. Nenáviděl jsem však, že mě použil jako nástroj. Ano, nenáviděl jsem, když mě ostatní zneužívají víc, než kohokoli jiného. Kdyby bylo moje tělo znovu převzato, do vůle jiného, pravděpodobně by to byl můj konec. Dnes ten ovládající „někdo“ snadno ustoupil, takže jsem mohl bezpečně uniknout. Jenomže pokud by znovu udeřili a skutečně by mě chtěli zabít, nemohl bych nic udělat. Jako Uklízeč jsem to jistě věděl, protože už jsem pochoval šest lidí.

Zůstal jsem ve svém bytě a čekal jsem na den, kdy bude vynesena můj rozsudek. Ale překvapivě, dny strávené v klidu a míru, pokračovaly ještě týden poté. A moje schopnost ovládat lidi také zůstala. Většinu času jsem tento měsíc věnoval otravování Azury, takže bez ní jsem měl okamžitě pocit, že nemám co dělat. Každé ráno, co jsem se probudil, tak jako zvyk jsem hned myslel na Azuru, a jak bych ji mohl trápit.

„Idiote, už na ni nemusíš myslet,“ vytýkal jsem si to. Ale další já v mé hlavě hned řekl: „Tak na co bych měl myslet?“ Na tuto otázku jsem neměl odpověď. A mě hned došla ta ironická pravda. Odstranit Azurin každý pozitivní důvod od smrti se nějak stalo důvodem, pro který jsem žil. Poté, co jsem tento důvod ztratil, se můj život naplnil. „Jestli mě chceš zabít, rychle to udělej,“ zoufale jsem zamumlal.

Deset dní uplynulo od chvíle, kdy jsem se naposledy viděl s Azurou. Desátého dne mě najednou napadly pochybnosti. „Na základě čeho byly vybírány „terče“? Vybavil jsem si postupně všech šest terčů, které jsem zabil. Ale nemohl jsem najít žádné společné body, o kterých bych opravdu mohl říci, že jsou nějak společné. Možná tedy neexistovaly žádné požadavky na to, aby se někdo stal terčem, kromě toho, že spáchal nějaký trestný čin.

Nicméně když už jsem byl příliš unavený přemýšlením nad zabitými šesti terči, a vrátil jsem se k přemýšlení o Azuře. Všechny tyto rozptýlené body se zformovaly do jedné linie. Do této chvíle jsem myslel pouze na „terč“ a „Uklízeče“ zvlášť. Tento mylný krok zakrýval pravdu.

Ten společný bod mezi těmi sedmi, včetně Azury – ne, možná bych měl říct mezi osmi, včetně mě, - jsem si konečně uvědomil a našel.

Najednou se „to“ stalo podruhé. „To ti teda trvalo,“ řekl jsem nedbale. V tom jediném okamžiku jsem ztratil úplnou kontrolu nad svým tělem. Moje tělo se začalo samo pohybovat. Opatrně uklidilo můj pokoj, odpadky nasbíralo do pytlů a vyhodilo do kontejneru. Můj pokoj byl brzy téměř prázdný. Po dokončení úklidu mé tělo zamířilo do železářství, kde si koupilo silné lano a tekuté mýdlo. Můj nástupce musel mít v úmyslu mě oběsit.

Byl jsem přinucen zamířit ke staré svatyni na okraji města. Našel jsem robustní strom, vytáhl lano z nákupní tašky a pevně ho uvázal kolem větve, aby se neuvolnilo. Pak jsem udělal smyčku, abych prostrčil hlavu skrz ni. Přivázal jsem to, co je známé jako oprátka. Několikrát jsem to sám použil k zabití terčů. Uklízeč navíc otřel mýdlo jak o lano, tak o můj krk.

I to byla běžná praxe pro zavěšení, aby se snížilo tření a lépe se zajistilo, že se lano zaboří do krku.

Moje poslední chvíle se neustále blížily. Moje mysl však nebyla ovládána hrůzou, ale úlevou, že teď nebudu muset zabít Azuru. Zní to divně, ale nic jiného mě ani nenapadlo.

Přípravy na oběšení byly dokončeny. Ovládán Uklízečem jsem šel do skladiště svatyně a přinesl jsem si pivo. Položil jsem kufr na zem a postavil se na něj jako podstavec. Položil jsem obě ruce na smyčku.

Najednou mě napadlo mého nástupce trochu poškádlit. Zapnul jsem svou vůli, odolal jsem na okamžik ovládnutí a otevřel jsem ústa. „Hej, ty, Uklízeči,“ zavolal jsem, „dej mi pět minut – ne, dvě jenom. Slyšíš mě?“

Uklízeč mě nepochybně ignoroval a pokračoval ve snaze mě oběsit. Ale já jsem se tomu ze všech sil bránil a pokračoval jsem. „Jsem bývalý Uklízeč. Zabíjel jsem terč za terčem a vydával to jako sebevraždu, stejně jako ty. Ale protože jsem nedokázal zabít svůj sedmý terč, byl jsem diskvalifikován. A teď jsem ten, kdo má být sám zabit. Pamatuješ tu dívku, se kterou jsem byl předtím? Byla mým sedmým terčem. Také ona byla dříve Uklízečkou, ale nedokázala zabít svůj devátý terč, a tak skončila na téhle straně. Jako terč. Jako teď já. Tak je to nastaveno. Přestaneš zabíjet, budeš zabit. Nemám ponětí, proč je to takto nastavené, ale můžu říct jednu věc. A to, že dokud budeš Uklízečem, potkáš dříve či později někoho, koho nedokážeš zabít. Stalo se to mně, stalo se to mému předchůdci... A její předchůdce, předchůdce jejich předchůdce – pro všechny, jsem si tím jistý..., platí stejné pravidlo. Jednou se i ty setkáš s terčem, který prostě nebudeš schopen zabít.“

Jako byla pro mě Azura.

„A to bude tvůj pád,“ s tím jsem se ušklíbil.

Narazil jsem na svůj limit. Mé tělo bylo opět zcela ovládáno. Navlíkl jsem si provaz přes hlavu a odkopl podstavec. Provaz mi škrtl krk, nohy se mi prudce zmítaly vzduchem a tělo se kymácelo. Nedostatek kyslíku způsobil ztrátu smyslů. Vědomí. Jako z velké dálky jsem slyšel už jen skřípání lana. Poslední věc, na kterou jsem myslel, byl Azurin obličej. Různé výrazy, kterých jsem byl svědkem v těchto několika týdnech, se objevily a zase zmizely.

Ve svém mizícím vědomí jsem si to konečně uvědomil. „Už chápu. Byl jsem do ní zamilovaný.“

Okamžitě poté se mé smysly úplně vypnuly.

Probudil jsem se v zeleném moři. Slyšel jsem nad sebou hlas, ale nemohl jsem ho pořádně rozeznat. Postupně se moje oči zaostřily. Uvědomil jsem si, že ležím na zemi. Zelená barva, která vyplňovala můj pohled, byl hustý plevel.

„Hej, jsi v pořádku?“ řekl někdo nade mnou.

Pomalu jsem se posadil, ale točila se mi hlava.

Zdá se, že to šlo dobře, povzdechl jsem si s úlevou.

„Dobrá, jsi naživu...“ konstatoval spokojeně muž, který mě zachránil. Z toho, jak byl oblečený, bych si dovilil říct, že to byl farmář. V jedné ruce dr-

žel zahradnické nůžky, které nejspíše použil k přeříznutí lana.

Samozřejmě to nebyla náhoda, že mě našel. Těsně předtím, než jsem byl pověšen, jsem nového Uklízeče pozdržel mluvením, abych sem přivedl tohoto muže, kterého jsem ovládal. A abych byl zachráněn hned po ztrátě vědomí, tak jsem ho vybavil nějakými nůžkami z nedalekého skladu.

Můj nástupce je určitě přesvědčen, že jsem mrtvý. To by mi mělo umožnit získat nějaký čas. I když kdo ví, jestli je mi to k něčemu dobré.

Muž, který mě zachránil, se na mě ustaraně díval. „Hele, chlapče, nemůžeš to udělat někde jinde? Pokud by v naší oblasti došlo k sebevraždě, byl by to problém.“ Sundal jsem si smyčku kolem krku a povzdechl si. Aniž bych muži poděkoval, spěchal jsem pryč.

Abych byl konkrétní, nešlo o to, že bych mu nechtěl poděkovat, ale o to, že jsem nemohl. Vzдорovat vůči kontrole mi na mnoha místech způsobilo pulzující bolest. Moje hlasivky byly obzvláště bolestivé z toho, že jsem se nutil mluvit. Potácel jsem se v bílém oparu z horka a matně jsem samozřejmě myslel na Azuru.

Možná už byla zabita.

Dorazil jsem ke svému bytu, otevřel dveře. Vešel jsem dovnitř a vrhl se na postel, aniž bych se převlékl. Místnost byla příšerně vlhká, ale neměl jsem ani špetku energie, abych aspoň zapnul klimatizaci. Měl jsem vyschlé hrdlo, ale bylo by to utrpení jen vstát a jít do kuchyně. Bolest a únava dávaly pocit, jako by z nich byl stvořen celý svět. Nebyl jsem schopen myslet na nic jiného. Možná jsem se měl nechat zabít, kdybych věděl, jaké by to mělo následky, litoval jsem. Nebo možná půjdu a raději bych se zabil sám, než aby mě můj nástupce zabil. Dlouho jsem se ani nepohnul, pořád jsem ležel jako mrtvola.

„Azur,“ zamumlal jsem nevědomě.

„Ano?“ zazněla odpověď.

Zapomněl jsem na všechnu bolest, vyskočil jsem a rozhlédl se. U vchodu stála známá dívka. Zavřela za sebou dveře, podívala se na mě a usmála se.

„Dlouho jsme se neviděli, pane Claude. Stále si mě pamatuješ? Jsem Azura.“

Pak se procházela po pokoji, jako by jí patřil, vzala si naprosto v pohodě z lednice plechovku piva a začala popíjet.

S úlevou jsem si znovu lehl na postel. Zdálo se, že mě opouští veškerá energie.

Po vyprázdnění plechovky piva ke mně Azura znovu nejistě přistoupila. Obličej měla lehce zarudlý a vypadala opilá. „V poslední době jsem tě vůbec neviděla, Claude, tak jsem za tebou přišla,“ posadila se na postel a podívala se na mě, „...vypadáš dnes nějak mimo. Byl jsi beze mě osamělý?“

„Nech si to na později,“ zamračil jsem se.

„Pohled mě nevydělá. Nemůžeš se vůbec hýbat, že jo? Stalo se to znovu? Uklízeč tě málem zabil, ale měl jsi strach zemřít, takže jsi sotva vyvázl se svým životem?“

Když Azura viděla můj výraz, uvědomila si, že její domněnka byla trefou do černého a s veselým úsměvem mě šťouchla do ramene.

„Věděla jsem to, abych řekla pravdu, totéž se stalo mě. Včera jsem se taky od bolesti nemohla celý den pohnout. Byla jsem ve stejné formě jako ty, Claude.“ Azura si všimla, že jsem jejímu šťouchání neprojevil žádný odpor, zazubila se a dostala nápad.

„Toto je příležitost, která se naskytne jednou za celý život,“ zvedla mé tělo, obešla mě za zády a omotala mi pravou paži kolem krku. „Tohle je odplata za to, když jsi mě uskrtil.“ Ale nevložit do paže moc síly, takže jsem měl pocit, že mě jen zezadu objímá.

Naposledy když jsem se dotkl Azury, její tělo bylo studené, ale dnes je... zvláště teplé.

Nastalo pohodlné ticho.

„Protože jsem opilá...“ pošeptala mi Azura do ucha, „protože jsem opilá, možná řeknu nějaké divné věci, ale to proto, že jsem opilá. Tak si s tím nedělej starosti.“

„Takže...“ Azura mi zabořila obličej do zad a zamumlala, „Proč jsi mě v poslední době neobtěžoval?“ Její paže klesly dolů a zkřížily se před mou hrudí. „Proč ses se mnou nebavil? Proč mě necháváš dělat to, co chceš? Následuj mě, prosím. Vezmi mě někam, prosím. Postav se mi do cesty, prosím. Obtěžuj mě, prosím.“ Azurin ukazováček mě šťouchal do hrudí. „Byla jsem tak trochu osamělá, víš? Ale jsem ráda osamělá. Proto tě žádám, abys do toho zasáhl. Není to tvoje povinnost, Claude?“

Přestala mě šťouchat. „Navíc jsem přemýšlela o tom, jak chce zemřít, jako obvykle. Takže bys měl tomu také zabránit. Proč ti to musím vlastně říkat...“

Chytil jsem Azuru za krk a ona šťastně zvolala: „Hýbeš se!“

Bylo správně od ní mi říct, abych bral její opilé blábolení s rezervou. Ale vypadalo to, že Azura chtěla, abych se o ni nebál. Což ve mně vyvolalo pocit, že se o ni musím bát. Opravdu mi to připadalo jako moje povinnost.

S velkými potížemi jsem zkroutil své tělo čelem k Azure. A abych vysvětlil, že jsem dočasně nemohl odpovědět kvůli ztrátě schopnosti mluvit, zakřivil jsem si přes ústa prsty ve tvaru X. Zdálo se, že Azura to špatně pochopila. „Jestli říkáš, že nemůžu. Tak to chce jen víc.“

Zkusil jsem to znovu a ukázal na své rty. Nakonec jsem se snažil to napsat do mobilu a vysvětlit, co se stalo předtím. Ale Azura při čtení stále příkyvovala a opakovala „dobře“, až nakonec usnula na mé posteli.

Sledoval jsem Azuru, jak spí, a přemýšlel jsem. Kdy přesně jsem se do ní zamiloval? Bylo to, když jsme spolu strávili letní prázdniny? Ne, to asi nebylo ono, pomyslel jsem si. Azura mě uchvátila od začátku. Od chvíle, kdy jsem ji znal jako svůj sedmý terč.

Stále jsem přicházel se všemi těmi důvody, proč odkládat zabíjení Azury, ale nakonec to bylo prostě proto, že jsem se do ní zamiloval. Protože mi byla tolik podobná.

Pak se moje mysl obrátila k šesti cílům, které jsem zabil. Možná mezi nimi byla osoba, která byla pro někoho drahocenná – osoba, která byla Azurou pro někoho jiného. Ta myšlenka mě strašně mrzela. Pozorování, jak Azura spí, mě taky začínalo uspávat. Lehl jsem si a usnul na pohovce.

Když jsem se probudil, cítil jsem se podstatně lépe. Zkusil jsem jazykolam. „Tři sta tři a třicet stříbrných stříkaček stříkalo přes tři sta tři a třicet stříbrných střech...“

Zdálo se, že jsem schopen mluvit dostatečně jasně.

Azura spala s vtaženým pupkem.

Vytáhl jsem z lednice studené pivo a přitiskl jsem jí ho na tvář. „Brrr...“ probudila se.

„Na jak dlouho si chceš ještě půjčit moji postel?“ zeptal jsem se.

„Claude!“ radovala se, „ty mluvíš!“

„Měla bys brzy odejít,“ řekl jsem a napil se piva.

„Nechci,“ pronesla ospale. Chvilí mlčky ležela na posteli. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. Poté se posadila a řekla: „Ehm... Omlouvám se za to, jak jsem se chovala.“

„Ach, takže si to pamatuješ.“

„Je to dobře, že jsem na to nezapomněla,“ Azura se svalila na bok ve stejné poloze, jak seděla. „Já chci taky pivo, Claude.“

„Už jdi, plýtváš časem.“

„Myslíš tím, že tobě plýtvám čas?“ zamračila se. „Ne, neodcházím.“

No jo, už jsem se vzdal toho ji přesvědčovat. Když už o tom přemýšlím, jak Azura, tak i já už jsme byli odsouzeni k smrti. Každou chvíli naše těla by mohla být převzata a byli bychom opět donuceni ke spáchání sebevraždy. K čemu by bylo dobré ji poslat teď domů? Možná mi Azura chtěla naznačit toto: „Nemáme před sebou žádnou budoucnost, takže nemůžeme být alespoň na konci upřímní.“

Seděli jsme spolu na posteli a poslouchali ticho v neosvětlené místnosti.

„Ahoj, Azur,“ řekl jsem, „ptám se na to jen proto, že jsem opilý, ale...“

„Nenapodobuj mě,“ řekla Azura se smíchem. „Co chceš?“

„Jaká je první věc, kterou bych mohl udělat, abych tě našel?“

Otevřela oči a upřeně se na mě podívala. „Claude, chceš vědět, jak mě udělat šťastnou? Možná bys to mohla taky takhle pochopit.“ Pak dodala s jemným úsměvem na rtech, „To co by tě potěšilo, Claude. Tvoje štěstí je mým štěstím. Jinými slovy, způsob číslo jedna jak mě otrávit je, abys byl šťastný.“

Přikývl jsem.

„Hej, Claude, přemýšlela jsem... že vlastně o tobě nic nevím. Jako... třeba jakou hudbu máš rád. Ale ty to o mě víš přeci, že?“

„Jo, viděl jsem tvoji hudbu. Tvůj vkus není špatný.“

„Claude mě pochválil...“ řekla Azura s přehnaným dojetím. „Aha, ehm... zpět k tématu. Líbí se ti něco? Chceš vědět, jak tě udělat šťastným.“

Otevřel jsem pusku, ale nenapadla mě vhodná odpověď. Myslel jsem jen na Azuru poslední týdně, takže se zdálo, že jsem úplně zapomněl na svá vlastní přání a touhy.

Ne, možná to není ten problém, přehodnotil jsem situaci. Když jsem o tom přemýšlel, ještě předtím, než jsem se stal Uklízečem, mi bylo vlastní štěstí lhostejné. Žil jsem život bez jakéhokoli požitku. Možná přes dvacet let života, jediná věc, o které jsem opravdu mohl říct, že se mi líbila, bylo škádlení Azury.

Poprvé v životě jsem vážně přemýšlel o svém štěstí.

„Jsi beznadějný,“ poznamenala Azura, „Zkus si vyjmenovat věci, které se ti líbí.“

Udělal jsem, jak řekla. Vyjmenoval jsem věci, které mě napadly. Hodiny. Ruská kola. Větrné mlýny. Hrací skříňky. Slunečnice. Kolotoče.

Po chvíli přemýšlení Azura řekla: „Takže jinými slovy, Claude, máš rád věci, které se pomalu točí.“

„Věci, které se pomalu točí.“ opakoval jsem. Ve skutečnosti to všechno byly věci, které se postupem času pomalu obracely. „Jo. Asi se mi musí líbit věci, které se pomalu točí.“

„Nebo se ti líbím já?“ Azura ukázala na sebe. „Co se ti líbí víc?“

O čem to mluvila? Zaklonil jsem hlavu.

Azura znovu ukázala na sebe a zopakovala. „Pomalu se točící věci nebo já?“

„To první.“

„Tak tedy, představuji ti pomalu se otáčející já,“ vstala a začala se nenuceně točit.

Než jsem se nadál, držel jsem Azuru za ramena a objímal jsem ji.

„Jen jsem to musela zkusit...“ zašeptala překvapeně. Poté, co jsem po deseti dnech od sebe strávil dostatek času s Azurou, pustil jsem ji.

„Až přijde svítání, pojďme spolu někam ven.“

„Jít ven?“ zopakoval jsem. „Kam?“

„Někam tě chci vzít.“

„A to je..?“

„To je tajemství,“ přiložila si prst na rty. „To zjistíš, až dorazíme. Bude to součást zábavy.“

„Rozumím,“ přikývl jsem. Poté jsme si krátce zdřímli.

Když jsem se druhý den ráno probudil, všiml jsem si, že jsem úplně ztratil své manipulační schopnosti. Ale to pro mě v tuto chvíli nemělo smysl. Dívka přede mnou by bez jakékoli manipulace splnila moje přání. Azura se probudila o pár minut později, a po lehké snídani jsem řídil auto podle jejích pokynů.

„Určitě víš hodně o geografii tohoto města.“

„Jo, prošla jsem spoustu míst sama a hledala vhodná místa k zabíjení terčů,“ řekla Azura ledabyle.

„Proč jsi to všechno dělala?“

„Není to zřejmé? Aby to vypadalo víc důvěryhodně a nikdo neměl o sebevraždě pochybnosti.“

„Vhodná místa. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Jen jsem je nechal se zabít na náhodných místech poblíž.“

„Co si myslíš, že je správné?“

„Jako by existoval ‚správný‘ způsob, jak to udělat. Možná jde jen o to, považovat sebevraždu za aktivní nebo pasivní akci?“

„Chápu,“ přikývla Azura.

Věděl jsem, že je to naše první destinace, ještě předtím, než mi Azura oznámila. „Dorazili jsme.“

Zastavil jsem auto na kraji silnice a popošel kousek cesty. Dole jsem objevil velké pole slunečnic. Kolem pole stálo několik větrných mlýnů, které se volně otáčely ve větru. Když jsem se podíval dál, za jasnou oblohu, uviděl jsem kupovitě mraky ohromující velikosti.

„Tak co?“ zeptala se Azura, „dost pomalu se točí, že?“

„Ano,“ souhlasil jsem. Opravdu to byla scéna šitá na míru mému vkusu.

Opřeli jsme se o plot a nechali výhled vpít do našich očí. Vmísil jsem se mezi zvuk cikád a slyšel vlaky, které hučí. I když by nebylo překvapením být nyní každou chvílí zabit, možná právě proto jsem se mohl cítit tak klidně.

„Claude,“ Azura náhle prolomila ticho. „Proč jsme to museli být my?“

Okamžitě jsem věděl, že má na mysli základ pro výběr Uklízečů, protože jsem si v tu samou chvíli myslel přesně na to samé. Po chvíli váhání jsem začal: „Tento příběh jsem jednou jen tak slyšel,“ nadechl jsem se a pokračoval, „před staletími, v nějaké zemi, kterou si nepamatuji... tak v té zemi nebyl nikdo, kdo by se chtěl stát katem. Proto si zřejmě si vybrali zločince z cely, ve které byli odsouzení na smrt. Dokud zločinec vybraný jako kat vykonával svou práci, jeho poprava byla odložena. Ale pokud by odmítl provést popravu, byť jen jednou, byl by okamžitě zabit a ze zločinců by byl vybrán jiný kat.“

„Také jsem o tom příběhu slyšela,“ přikývla Azura. „Ale co s tím?“

Po nádechu jsem promluvil. „Možná, že to, co se děje u nás, je něco podobného.“

Azura se zamyslela, a pak se sebevědomě zeptala: „Chceš říct, že už jsme byli odsouzeni k smrti?“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Nedostali jsme rozsudek smrti, protože jsme opustili své popravčí povinnosti. Spíše jsme byli dočasně zproštěni trestu tím, že jsme se stali popravčími. Věci mají větší smysl, když o tom takto přemýšlíš. Pokud jde o kritéria pro odsouzení k smrti...“ tiše jsem pronesl svou teorii, „zajímalo by mě, jestli je to požadavek, toužit být někým zabit.“

„Je pravda, že jsem toužila být zabita, ale...“ Azura se mi podívala do tváře, „měl jsi taky takovou touhu, Claude?“

„Ano. Kdybych to neudělal, nemohl bych na tohle pomyslet.“

„Proč?“ zaklonila hlavu.

„Stejně jako ty. Nikdy se mi moc nelíbilo žít,“ podíval jsem se na oblohu. „Když jsem o tom přemýšlel v těchto pojmech a ohlížel se zpět na lidi, které jsem zabil, všiml jsem si, že všichni byli víceméně zoufalí... Nebo že na tom byli nějak podobně jako ty, Azur.“

„Jinými slovy,“ promluvíla, „toto ‚vražedné relé‘ vzniklo, aby poskytlo úlevu lidem, kteří toužili zemřít?“

„No, přesně tak si to představuji, ale nemám žádný důkaz. A dokonce pokoušet se vysvětlit takový iracionální, prokletí podobnému, nadpřirozený jev logikou, je pošetilé.“

„Ale jestli je to pravda...“ Azura se na chvíli odmlčela, „je to všechno tak trochu osamělé.“

„Velmi, velmi osamělé, souhlasil jsem.“

„Lidé, kteří chtějí být zabiti, budou zabiti. To je systém, za který je třeba být vděčný... ale má to chybu. Protože jsou lidé jako já nebo ty, kteří si uvědomují radost ze života až ve chvíli, kdy o tento život málem přijdou.“

„Přesně tak,“ potvrdil jsem. „Bylo by hezké, kdy-

by se někdy někde, mohl tento cyklus zastavit.“

„Přesto myslím, že je dobře, že jsem byla odsouzena k smrti.“

„Proč?“

„Protože mi to umožnilo setkat se s tebou, Claude,“ usmála se na mě. Teď, když to zmínila, možná jsem tiše souhlasil.

Azura počítala na prstech. „Hodiny, hrací skříňka, větrné mlýny, slunečnice, kolotoče, ruská kola... to je ono, že jo?“

„Ano,“ souhlasil jsem, „dobrá paměť.“

„U slunečnic a větrných mlýnů jsme uspěli, tak pojďme dál.“

Překvapeně jsem se zeptal: „Plánuješ mě vzít na všechny?“

„Je to tak. Měla jsem velmi dobrý nápad. Je tu místo plné věcí, které máš rád, Claude.“ Azura slezla z plotu. „Pojďme dál, další náš cíl je trochu daleko.“

Myslím, že pravděpodobně chtěla pokračovat a říct, „Protože nevím, kolik času nám zbývá.“ Podle jejího udaného směru ‚přímo po dálnici‘, jsem pokračoval v jízdě. To ráno pak tak jasnou oblohu postupně zahalily těžké mraky.

Azura začala v autě usínat. Vypnul jsem klimatizaci, ztlumil hlasitost rádia a jel opatrně, aby se nevzbudila. Zatímco jsem čekal na zelenou, podíval jsem se na dívku, které seděla vedle mě... Najednou jsem prožil v mysli něco zvláštního. Měl jsem pocit, že tyto dny budou trvat navždy. Samozřejmě to byla jen iluze a mohli bychom ztratit naše životy právě v tuto chvíli. Ale s touto iluzí se moje fantazie jo naší budoucnosti rozšířila jako na odrazovém můstku.

Pokud bychom mohli žít ještě dlouho po tomto okmažiku, jaké štěstí by nás čekalo?

Snažil jsem se tyto myšlenky dostat pryč z hlavy. Není nic tak nesmyslného jako přemýšlení o tom ‚co kdyby‘, protože se to nikdy nemůže stát.

„Přemýšlel jsem, posledních pár dní. Co kdybych tě potkal dřív. Kdyby se to stalo, možná bychom nechtěli, aby nás někdo zabil, a vyhnuli bychom se zcela tomuto hloupému koloběhu...“, napadlo mne. Zastavil jsem auto u kraje silnice, pomalu se nadechl a pokračoval v úvahách: „Vím, že bych neměl takhle myslet. Možná to byl jediný způsob, jak jsme se mohli potkat, a protože jsme se potkali tímto způsobem, tak jsme mohli navázat právě takovýto vztah... Ale i když to vím, nemůžu se ubránit myšlence— jak by to bylo hezké, kdyby tato chvíle trvala věčně.“

Azura se probudila a začala mi dávat další pokyny. Při pohledu na můj obličej si všimla, že něco nebylo v pořádku.

„Nevypadáš tak dobře, Claude.“

„To je jen tvoje představa. Počasí je špatné, takže možná proto se tváříš špatně.“

Zdálo se však, že Azura prohlédla mou lež. Náhle se natáhla ze svého sedadla a pohládila mě po tváři... To bude dobrý.“

Ale oba jsme věděli, že to nebyla pravda.

Asi tři hodiny po opuštění slunečnicového pole mi Azura řekla, že jsme dorazili do cíle. Byla to zastaralá budova obchodního domu. Přesně taková, kde jsme si po ná-

kupech s rodinou mohli dát nějaké občerstvení. nebo dokonce oběd v nejvyšším patře. Zachovalo si přesně tu náladu z doby před desítkami let.

„Střešní zábavní oddělení?“ zopakoval jsem.

„Ano, střešní zábavní park,“ odpověděla.

„Takový anachronismus ještě existuje?“

„Ano. Není to úžasné? Bude to plně věcí, které se ti líbí!“

Při vstupu do budovy mi Azura navrhla, abychom se krátce rozdělili. „Můžeš si dát kávu ve stánku s občerstvením nebo tak něco, a počkat chvíli?“

„Jasně, ale proč?“

„Musím udělat nějaké malé přípravy.“

Přikývl jsem a zamířil jsem do nejvyššího patra sám. Bylo to už dávno, co jsem šel do obchodního domu. Mohlo to být už přes deset let, co jsem tam byl naposledy. Objednal jsem si kávu, zatímco jsem čekal na Azuru. Možná Azuru zabili hned poté, co mě opustila, napadlo mne najednou a zachvěl jsem se.

Právě ve chvíli, kdy se jsem si začal dělat starosti a znepokojovalo mě to, objevila se jako na povel.

„Tak pojďme,“ řekla.

Nezeptal jsem se jí, na co se musela tak připravovat. Ale zjistil jsem, že jdeme ruku v ruce, a bylo to tak přirozené. Naším cílem byl samozřejmě zábavní park na střeše. Hned, jak jsme dorazili, začala se prostorem rozlévat hlasitá hudba. Byl to zvuk věže s hodinami, která byla přímo nad námi. Podívali jsme se na to. Číselník hodin se otevřel a skupina panenek uvnitř začala hrát na nástroje. Náhle jsem ucítil na svém nose něco chladného. Zvedl jsem ruku a podíval se na oblohu. Začalo pršet.

Bylo to stále slabé, ale jak to padalo, vypadalo to, že dešť postupně zesílí.

„Prší. Tak to bychom měli rychle nastoupit,“ Azura ukázala na kolotoč a ruské kolo.

Střešní zábavní park byl možná poněkud zastaralý, ale bylo to mnohem slušnější park, než jsem očekával. Ruské kolo bylo velké, s více než třiceti gondolami a kolotoč nebyl běžným typem dětských her, ale byl velmi důmyslně vyrobený. Osobně jsem byl spokojený jen s jejich sledováním, ale Azura nebrala moje ne jako odpověď, a koupila lístky pro nás oba.

Nasedli jsme do kočáru a posadili se naproti sobě. Ozvala se flétna, a kolotoč se dal do pohybu. S hudbou. Azura se naklonila ze svého sedadla a zeptala se mě: „Říkal jsi, že mě zabiješ, velmi hrozným způsobem, že?“

„Určitě jsem to řekl.“

„Co to je za způsob?“

Krátce jsem se zamyslel. a pak odpověděl.

„Jak jsem řekl předtím, nezabiju tě jednoduchým způsobem. Zabere to spoustu času, protože tě zabiju pomalu. Naučit tě radosti ze života, a pak ti vzít všechnu radost z toho, být zabita. Naučit tě mít strach ze smrti, a pak tě zabít.“

„Kolik času je podle tebe ‚spousta‘?“

„Ve tvém případě se zdá, že bude těžké ti odstranit všechny výhody smrti. Může to být až desetiletí, dvě desetiletí. Až století, to závisí na tobě.“

Zasmála se.

„I když ve skutečnosti to trvalo jen měsíc.“

„Ne, jsem perfekcionista. S tímto malým pokrokem nejsem ještě spokojený.“

Děšť, přesně jak jsem očekával, pomalu zesílil. Lidé na střeše se uchýlili dovnitř. Slezli jsme z kolotoče a vrhli se k ruskému kolu. Když gondola dosáhla asi poloviny výšky, Azura zamumlala: „Ráda bych byla zabita v průběhu století...“

„V totéž jsem doufal.“

„Ale myslím si, že by to bylo těžké.“

„Koneckonců je to trochu zvláštní, že teď vůbec ještě žijeme.“

„Nemůžeme nic udělat, abychom tomu unikli?“ povzdechla si.

Mlčky jsem zavrtěl hlavou. Avšak Azura zalomila rukama a přemýšlela dál. „Jak to zní?“ když byla gondola asi ve dvou třetinách výšky, Azura vzhledla a opět promluvila, „Claude, řekni mi zavedený postup, jak přimět terč k sebevraždě.“

Přečítal jsem věty vryté v mé paměti:

Převzít tělo terče

Naznačit sebevraždu

Uklidit pokoj

Napsat poznámku

Zemřít

„Správně. A bránit se v prvním kroku. To se zdá být podstatně obtížné. Ale co se zoufale pokusit zastavit krok druhý?“ Její oči zářily ve ztracené naději. „Pokud se někdo stane tak šťastným, že to Uklízeč nemůže skrýt s vynaložením jakéhokoli úsilí, nebyl by jakýkoli pokus o narážku na sebevraždu nepřesvědčivý, čímž by se krok 3 stal navždy nedosažitelný?“

Samozřejmě to nemyslela vážně. Jen se vyžívala v představách šťastné budoucnosti, která nepřijde, a tuto teorii si z toho vzala.

„Chápu. To je pravda, Uklízeč má povinnost, aby smrt terče vypadala jako sebevražda,“ souhlasil jsem s jejím návrhem.

„Že ano? V tom případě opravdu potřebujeme být šťastnější a šťastnější.“

„Problém je,“ řekl jsem. „že já jaksí mám problém si představit něco... něco šťastnějšího, než tohle.“

Azura stydlivě odvrátila pohled. „Ehm, Claude... Nemyslíš dost usilovně. Napadá mě toho hodně. Čekají nás další šťastnější věci.“

Gondola konečně dosáhla vrcholu. Odtud jsme měli plný výhled na deštěm zmáčené město.

„Nejdřív půjdu na stejnou univerzitu jako ty a budu se učit co nejlépe, abych se tam ještě udržela.“

„S tvými současnými známkami se opravdu budeš muset hodně snažit.“

„To je v pořádku. Víím, že mi pomůžeš. A až budu tvým juniorem, budeme spolu chodit do kaváren, dívat se na filmy, a nevím co ještě. Ale tentokrát ne jako Uklízeč a jeho terč, ale jako milenci. A to není vše. Jestli chceš, ráda bych udělala mnohem víc věcí, které milenci dělají,“ usmívala se. „Také každý rok navštívíme hroby lidí, které jsme zabili. Není to tak, že pomíjivé úsilí napraví naše hříchy, ale měli bychom to udělat. Budeme se hluboce zamýšlet nad svými činy a nebudeme žít příliš okázale, ale nebudeme více ubozí, než je nutné, Budeme

silní... Budeme žít v jasném stínu.“

Když jsme sesedli z ruského kola, stále pršelo. Zaměstnanci parku přikrývali nechráněné atrakce. Mokrá dlažba se třpytila mnoha barvami a odrážely se v ní světla od atrakcí. Hudba v parku utichla a střechu zahalilo podivné ticho.

Bez deštníků jsme zírali na scénu a pokračovali v povídání o fantaziích, o kterých jsme diskutovali na ruském kole. Myslím, že jsou věci na tomto světě, které můžeš správně říct jen uprostřed silného deště.

Byly jsme pár bez budoucnosti, věčně jsme mluvili o štěstí, na které bylo příliš pozdě.

Když se rozhovor chýlil ke konci, Azura vytáhla z tašky malý balíček. „Málem bych zapomněla,“ zamumlala. Než to otevřela, věděl jsem, co je uvnitř. Azura mi to podala. Byla to válcová hrací skříňka zasažená uvnitř dřevěné krabice.

„To dělá všechny věci, které máš rád, Claude,“ řekla. „Zkus na to zahrát.“

Otočil jsem klíčem od hrací skříňky a vložil si ho dlaně. Válec se začal otáčet a tím, že čepy narážely na hřebenové zuby, začal hrát. Pozorně jsme to poslouchali. Hudební skříňka zpomalila tempo, až se nakonec zastavila. Zvuk deště, kterého jsem si před chvílí přestal všimnout, se vrátil.

„Azur.“

„Ano?“ zvedla pohled na mě a usmála se.

Jemně jsem ji objal a pohládl po hlavě.

„Děkuji.“

„Ne, děkuji,“ Azur mě také objala a pohládila mne po zádech. „Děkuji mnohokrát.“

V tu chvíli hrací skříňka najednou zahrála ještě jeden poslední takt.

Kdyby jen tyto dny mohly trvat věčně, zatoužil jsem po nemožném znovu.

Ale jak se ukázalo, byl to skutečně náš poslední den.

No tak... Možná to bude vypadat násilně, ale tady příběh opravdu končí.

Dívka, kterou jsem potkal toho slunečného červencového dne, byla dívka s nervózníma očima. Tak jemná, že by se mohla zlomit, kdybych ji postrčil. Tak bledá, že by se mohla poskvřnit, kdybych se ji dotkl. A vždy se dívala na něco daleko v dálce.

Taková to byla dívka, do které jsem se zamiloval...

Nejkrásnější moment v životě

Krásný okamžik v životě člověka může být velmi jednoduchý. Může se stát na tom nejzajímavějším místě nebo naopak na tom nejběžnějším místě. Může nastat v tu neočekávanější chvíli nebo opět naopak v nikdy očekávaném momentu. Lze ho prožít s těmi nejmilejšími, nejsympatičtějším lidmi nebo zase s těmi nejotravnějšími. Zkrátka nejkrásnější moment může přijít kdekoli, kdykoli a s kýmkoli, na koho myslíte nebo úplně s někým koho neznáte nebo dokonce s někým mezitím.

Takové okamžiky přicházejí a odcházejí mrknutím oka. Někdy jsou zachyceny na fotografii nebo zaznamenány. Nikdo z nás nemá natolik skvělou paměť, abychom si pamatovali každou událost, která se nám přihodila. Ale když si na nějakou občas vzpomeneme, tak v tom momentu pochopíme, proč si ho pamatujeme, proč se nám objeví úsměv na rtech, aniž bychom si to uvědomovali. Protože je nějakým způsobem pozitivní, přináší nám tu nejmenší radost, dělá nás tím, kým jsme, a zanechává význam v našem životě. A proto zůstávají v naší paměti po zbytek našeho života.

Ale co je vlastně ten nejkrásnější moment? Nemusí to být zrovna nějaká úžasná událost ani nějaký zvlášť významný úsek našeho života. Někteří možná mohou mít i pocit, že neexistuje žádný okamžik, který se nám zdá být dostatečně radostný, příjemný, aby stál za zapamatování na dlouhou řadu let.

Jenomže podle mého názoru nejde o to, abychom hledali něco významného, vážného, protože v podstatě to, co je nejkrásnější, je náš život sám o sobě. My jsme se objevili na této planetě z určitého důvodu, který zůstává pro nás navěky neznámý, tajemný. Žijeme každý den s tím, že víme, že jednou zemřeme.

Bohužel vím, že pro všechny lidi není život tak nádherný, jak se zde zmiňuji. Jenomže nejhorší je ta myšlenka, že pouze štěstí a radost v životě znamená skvělý život. Ale i smutek, který nás v životě potká, dělá život krásným. Lidé si myslí, že pouze pohodlný život je nádherný. Ale věřte, že i bolest a trápení mohou být pěkné, protože nás obohacují, prohloubí naše city.

Nesouhlasím s tím, že jenom přijímání dělá život báječným, ale i vzdát se něčeho znamená přijímat.

Řeknu vám jedno tajemství. Pracujete pilně na něčem velmi dlouho, strávíte nad tím dny a noci, ale žádný úspěch se nedostaví, žádný prospěch z toho nemáte. Ale mějte na mysli to, že musíte mít trpělivost a vytrvalost. Jenomže, když mnohdy, když zjistíte, že se vám nevyplatí ta píle, ztrácíte důvod, proč v něčem dále pokračovat. Budete plakat, protože jste nedosáhli očekávaný výsledek, nedočkali se uznání?

Ale právě ta bolest z neúspěchu vám dá ten pocit, že život je doopravdy nádherný.

Není důležité, abychom se snažili být dokonalí. Protože naše vady a neúspěchy jsou mnohem hezčí, než naše úspěchy, tvoří často to nejkrásnější v našem životě.

Pokud by byl život podle našich představ, všechno by pak bylo hrozně nudné. Proč bychom četli knihu, když víme, jaký má obsah a jak skončí? Proto se všechno děje tak neočekávaně a někdy není něco tak, jak chceme. Ale nic bychom si neměli ani představovat. Sice každý sám sebe vidí někde v budoucnosti a sní o tom, že takový bude, až se stane dospělým, ale pokud bychom si to všechno plánovali napřed, kde je potom bude ta radost z úspěchu, ty momenty rozpaků a váhání?

Měli bychom žít v přítomnosti, právě v tomhle momentu. Neměli bychom si připomínat minulost, protože někdy ona nám brání něco učinit, do něčeho nového se pustit. A především, neměli bychom nikdy ničeho litovat, protože žijeme pouze jednou. Nikdy se nedozvíme, jak by to dopadlo pokud bychom si vybrali jinou volbu. Každé naše rozhodnutí ovlivňuje lidi kolem nás, kteří mají vliv na další lidi. A právě takhle funguje svět.

Život je velmi namáhavá stezka, kterou si každý bez výjimky musí projít. Jestliže na cestě upadne, postaví se znovu a bude na ní dál pokračovat. Nikdo neví, co nás čeká po cestě, co nás čeká na konci. Ale určitě každý máme důvod, proč nadále pokračujeme a snažíme se, i když to je někdy hodně těžké.

Proč se nevzdáme a trváme na tom jít dál? Je to vašeň. Vášně k něčemu či někomu je záminkou k tomu, abychom se usmívali a pokračovali po trnitě stezce. Žít život bez vášně se neliší od toho být mrtvý.

Věřím, že každý z nás dokáže najít alespoň jednu maličkost, která nám dá pocit, že život je doopravdy tak nádherný.

Zkuste se zamyslet!

Mika Le (2019)

Miluju svůj život

Každý člověk na tomhle světě žije dvojitý život. Někteří si to uvědomují, ale bohužel některým to nedochází. Jeden je ten, který žijeme pro ostatní lidi, a ten druhý, to je naše doopravdivé „já“. Když se tyto dva životy střetnou, rozpadneme se. Proč? Protože v tom prvním životě se snažíme být někým, kým lidé okolo nás chtějí, abychom byli. Zatím co v tom druhém životě víme ve svém vědomí, že tím někým se stát nikdy nemůžeme. Jak se ale zbavit strachu z toho nejoblíbenějšího lidského zločinu – z očekávání, které si pro nás ostatní vytvořili? Nejdříve bychom si však měli položit otázku: Proč se vlastně snažíme být někým, kým nejsme?

V podstatě my se přetvářujeme, abychom uspokojili lidi kolem nás a zapadli do této společnosti. Snažíme se být tím, kterého má každý rád a obdivuje ho. Čím déle se přetvářujeme, tím více usilujeme o to, aby nikdo nepoznal naše skutečné „já“. Je to unavující až vyčerpávající. Všichni jsme zřejmě slyšeli příběh o Ikarovi, který vzlétl příliš vysoko a poté se zřítil do moře. Můžeme to uvést u tohoto příkladu. Jednou se stane, že sice vylétneme, ale hned spadneme. Nebudeme vědět, jak pokračovat dál, protože budeme na dně.

Na tomto světě žije více jak 7 miliard lidí. Přeci nemůžeme mít 7 miliard tváří, abychom uspokojili všechny. Hypoteticky, i kdybychom toho však přesto dosáhli, byli bychom spokojeni? Nejde totiž o naši rodinu, přátele ani o ostatní lidi okolo nás. Jde o nás! Má to pak vůbec cenu? K čemu se vlastně snažíme, aby byli spokojeni druzí, když nakonec nejsme spokojeni sami se sebou?

Neměli bychom si nic nalhávat. Protože všichni víme, každý z nás to ví, co chceme, jací doopravdy jsme. Nikdo jiný kromě nás to ale neví. My však lžeme sami sobě. Protože nechceme sami sebe přijmout. Protože víme, jak je to hrozné být takovými, jací jsme. Protože se bojíme být odstrčeni od komunity, od těch druhých. A proto se snažíme být osobnostmi, která splňuje představivost a očekávání ostatních. Proto si nalháваме, že jsme spokojeni s takovým životem. Ale doopravdy nejsme. Ani částečně. Protože potlačování vzteku, smutku, radosti, trápení a dalších emocí, které chováme v sobě, nám ubližuje. Ničí nás to tak pomalu, že si toho ani nevšímáme. Ale i kdybychom si toho uvědomili, budeme stejně raději tuto bolest ignorovat. Protože nakonec, kdybychom si měli vybrat jestli žít život takový, jací doopravdy jsme, jestli být člověkem, jakým jsme uvnitř nebo takovým, jakým nás chtějí mít ostatní, tak si stejně vybereme druhou možnost. Tu, která se od nás čeká. Protože to

padá a působí lépe na okolí i na nás. Protože tím odmítáme svoji osobnost, se kterou nejsme spokojeni.

Ale proč nedokážeme akceptovat sami sebe? Protože než se něco rozhodneme udělat, musíme nejprve věřit sami sobě. Je důležité, abychom pochopili a uvědomili si, jací jsme. Cokoli co si myslíme, že jsme, je projevem našich myšlenek, emocí a vědomí. Jenomže jsme více, než si uvědomujeme. Jsme vzácnější a tajuplnější. Za vrstvami tajemství se skrývá to, co doopravdy chceme a kým doopravdy jsme. Abychom mohli přijmout sami sebe, musíme odpouštět a porozumět. Abychom mohli postupovat dále, musíme být schopni zanechat vše, čeho se obáváme. Čím více budeme nezištní, nesobečtí, tím chápavější bytostí se budeme stávat. Teprve potom bude snadné porozumět lidem kolem nás, a hlavně sobě samým. Všechno je jen o přijímání. Přijímání všeho, co máme v současnosti. A nehledat nic jiného. Musíme být vděční za všechno. I vzdát se něčeho znamená přijmout.

Ráda bych chtěla ukončit tuhle úvahu povídáním o sobě. Narodila jsem se v Chebu, v České republice, ale své krásné dětství jsem strávila ve Vietnamu, ve městě Bac Ninh, nedaleko Hanoje. Je to velmi hezké místo. Bylo tam i jezírko s nádherně barevnými květinami okolo něho. Ráda jsem se dívala na noční oblohu plnou hvězd a snila o tom, o čem asi sní každé dítě. „Až vyrostu, stanu se hrdinkou a zachráním tento svět.“ Když jsem se zase vrátila do Čech, bylo mi asi 8 let. V té době jsem se začala starat o to, jaké názory mají ostatní lidi na mě a učila se pozorovat svůj život jejich očima. Přestala jsem se koukat na oblohu, na hvězdy. Přestala jsem snít. Naopak, snažila jsem se splnit očekávání jiných lidí. Brzo jsem naslouchala už ne sobě, ale slovům svého okolí. Nikdo mě ale neoslovil. Ani já ne. Zavřela jsem oči, srdce přestalo bouchat. Takto jsem ztratila sama sebe. Stala jsem se chodícím tělem, které ovládali lidé kolem mě.

Ale kdesi hluboko ve mně byl jakýsi hlas, který mi šeptal: „Vzbuď se a poslouchej sama sebe.“ Uvědomila jsem si, že všechno, co jsem byla nucena dělat, bylo bezvýznamné. Mým snem nebylo stát se lékařkou ani právníčkou. Nechtěla jsem být spoutaná a reagovat pouze na rozkazy, kterými mne řídí druzí. Chtěla jsem být sama sebou.

Mika Le (2020)

Kdo chce zapálit, musí sám hořet

V dnešní době se často diskutuje o tématu milování sami sebe, protože nejen mládež, možná i dospělí mají s tím problémy. Mnoho lidí to bohužel vnímá jinak, protože my pouze předstíráme, že jsme sebevědomí, veselí, optimističtí ohledně pohledu na život. Bohužel pravda je jiná.

Život je velmi těžký, občas nesnesitelný a máme pocit, že každou sekundu se můžeme všeho vzdát. Nikomu ale nic nemůžeme sdělit, protože nechceme lidem ukázat svou slabou stránku. Často ani naši nejbližší o tom neví. Víme o tom pouze my. A proto je to jako válka s celým světem, proti kterému čelíme sami. Snažíme se zazářit a stát se hvězdou. Jenomže i hvězda se stane supernovou. Ale místo toho proč se raději nesoustředíme na to, jak se válce vyhnout? Místo snášení všeho, co nás trápí a vadí, či vzdorovat a stát si za svým, bychom měli ignorovat všechny názory, které nás obtěžují nějakým způsobem. Ale abychom toho dosáhli, musíme vyhrát boj sami se sebou. Protože někde hluboko uvnitř nás, na dně vašeho srdce, víte, že je to skoro nemožné to ignorovat. I přestože se snažíme, nejde to. Musíme věřit v sami sebe, v naše dovednosti, být sami k sobě upřímní.

Život je nespravedlivý. Někdy se cítíme tak nedokonalí oproti ostatním lidem, kteří jsou nadanější, chytřejší či krásnější. Ale to, co nás činí dokonalý-

Mí, není nadání, inteligence ani vzhled. Je to láska, kterou cítíme sami k sobě. Člověk, který si váží všeho, co má, ví jaké je to žít. Protože jakmile přestaneme být hrubí na nás a začneme být reální ohledně našich dovedností, nikdo už nedokáže ovlivnit naše myšlenky. Tím dokážeme vzdorovat jakémukoliv nátlaku, který způsobují hlavně naši nejbližší.

Chyby děláme všichni – mladiství, dospělí i důchodci. Naše vady a chyby jsou tím, co nás dělá lidskou bytostí. Svět by byl příliš nudný pokud by všichni byli perfektní. Protože pozorovat nedokonalosti ostatních lidí zjistíme, že oni dokážou rozumět pocitu zklamání, porážení a nedostatku. Chápu ten pocit úzkosti a bezmoci. Ale právě proto tito lidé jsou empatičtí a podpoří nás ve věcech, ve kterých nevěříme sami sobě. Dokážou s námi soucítit ve většině problémech. Protože si tím již prošli nebo stále prochází. Ale není to skvělý pocit mít při sobě někoho, kdo ve vás věří než vy sami? A tito lidé vám budou pomáhat abyste mohli žít život, který si zasloužíte. Protože existují chvíle, kdy se nám zdá život příliš namáhavý, abychom pokračovali. Važte si takových lidí, protože ne každý člověk dokáže být takový.

Mika Le (2019)

